

Saksbehandler
Frode Stock

Telefon

Vår dato
05.04.2011
Deres dato
03.03.2011

Vår ref.
2011/1507 - 2
Deres ref.

Arkivkode
421.4

Karlsøy kommune - Teknisk etat
9130 Hansnes

Saksnr. 10/1774	
KARLSØY KOMMUNE	
Arkiv saksnr.	10/1774
Dok.nr.	24
Journalnr./år:	
Løpenr.:	14 APR 2011
Saksbeh.:	MUC
Kopi til:	
Ark.kode:	Ark.kode: L12
Kassasjefl.	Gradering

Klage på vedtak - reguleringsplan for fv 863 Langsundforbindelsen - klager:
Irene O. Karlsen v/ advokat Tor N. Rekve m. fl.

Fylkesmannen i Troms viser til oversendelse i ovennevnte klagesak av 03.03.2011 fra Karlsøy kommune, mottatt her 07.03.2011.

Klagene tas ikke til følge, Fylkesmannen i Troms stadfester Karlsøy kommunes vedtak om reguleringsplan for Langsundforbindelsen, kommunestyrets sak 70/10.

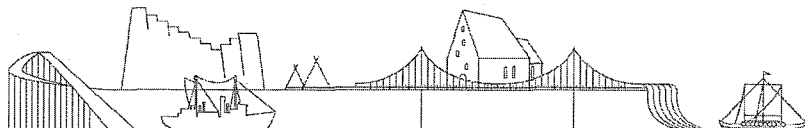
Sakens bakgrunn

Langsundforbindelsen er et planlagt vegtiltak i Karlsøy kommune i Troms. Tiltaket består hovedsakelig av ny undersjøisk tunnel mellom Ringvassøya og Reinøya, og etablering/utbedring av vei mellom tunellutslaget på Reinøya og frem til Sætervika. Her skal det etableres nytt ferjeleie som skal betjene Vannøya og Karlsøya i trekantsamband. Forbindelsen mellom Ringvassøya og Reinøya, Vannøya og Karlsøya skjer i dag med to ferger fra ferjeleie på Hansnes på Ringvassøya.

Arbeidet med fast veiforbindelse mellom Ringvassøya og Reinøya har pågått siden 1985, da Karlsøy kommune etter bevilgning i kommunestyret stiftet aksjeselskap med formål å arbeide for realisering av prosjektet. På 1990- tallet engasjerte kommunen konsulent for utredning og konsekvensanalyse for prosjektet, delvis finansiert av Troms fylkeskommune. Karlsøy kommunestyre bevilget 03.03.2005 30 millioner kroner som delfinansiering av prosjektet.

Kommunedelplanen for rv 863 Langsundforbindelsen ble vedtatt av Karlsøy kommunestyre 12.12.2007 etter forutgående planprosess. Kommunestyret vedtok å starte reguleringsplanlegging for alternativ 1 B, tunnel mellom Lanes på Ringvassøya og Rakkenes på Reinøya. Reguleringsplanarbeidet frem til oversendelse til kommunen for politisk behandling er forestått av Statens Vegvesen region nord.

Kommunestyret i Karlsøy vedtok 15.12.2010 reguleringsplan for fylkesveg (FV) 863 Langsundforbindelsen (kommunestyrets sak 70/10). Ved klagefristens utløp var det innkommet seks klager på vedtaket.

Kommunestyret behandlet klagene i møte 24.02.2011 (kommunestyrets sak 3/11). Klagene ble ikke tatt til følge, og saken ble oversendt Fylkesmannen i Troms for endelig avgjørelse.

Fylkesmannens myndighet

Fylkesmannen er klageinstans for kommunale vedtak etter plan- og bygningsloven, jf. § 1-9 siste ledd og gjeldende delegasjonsfullmakt.

Klageinstansen har normalt kompetanse til å treffe nytt og endret vedtak i saken, eller oppheve vedtaket, jf. forvaltningsloven (fvl.) § 34 tredje ledd. Ved klage på reguleringsplan er imidlertid Fylkesmannens kompetanse som klageinstans snevrere. Fylkesmannen kan fatte vedtak om oppheving av åpenbart ugyldige reguleringsvedtak og hjemvise saken til ny behandling i kommunen. Dersom Fylkesmannen finner at klagen bør føre til endringer av planen forutsetter dette at kommunen er enig. Hvis kommunen ikke er enig i Fylkesmannens standpunkt, skal saken oversendes Miljøverndepartementet for avgjørelse, jf. Miljøverndepartementets rundskriv T-8/86 s. 6. Fylkesmannen kan heller ikke i forbindelse med klagebehandlingen foreta endringer av planen i hovedtrekkene, selv om kommunen er enig i dette, jf. pbl (1985). § 27-2 nr. 2 siste pkt.

Av rundskriv T-2/09 om ikraftsettelse av plandelen av den nye plan- og bygningsloven fremgår det at fylkesmennes oppgaver og myndighet videreføres i den nye loven. Dette medfører at Fylkesmannens kompetanse som beskrevet ovenfor fortsatt står ved lag.

Arealplanlegging reiser ofte viktige samfunnsspørsmål, og avveiningene som må foretas i en planprosess preges av at det gjør seg gjeldende motstridende interesser. De valg som må foretas i slike planprosesser må basere seg på en konkret avveining mellom disse interessene.

I de tilfeller der det gjør seg gjeldende regionale eller nasjonale interesser i utnyttelsen av et område, kan visse offentlige myndigheter motsette seg at et areal utnyttes av kommunen på den planlagte måte ved å fremme en innsigelse mot planforslaget. Dersom det ikke fremmes slik innsigelse, innebærer det at de aktuelle faginstanser har vurdert området slik at den planlagte utnyttelse aksepteres. Det er da opp til kommunestyret som øverste planmyndighet i kommunen å avgjøre hvilke hensyn som skal veie tyngst.

Fylkesmannens vurdering

Fylkesmannen finner det hensiktsmessig å behandle de ulike klagene enkeltvis.

Klage fra advokat Tor N. Rekve på vegne av grunneier Irene Karlsen, gnr/bnr 41/55

Klager har i brev av 11.01.2011 vist til at planforslaget er utarbeidet av Statens Vegvesen, og at vegvesenets forslag er lagt til grunn for kommunens behandling og vedtak i plansaken.

Klager kan ikke se at det av planbeskrivelsen og reguleringsbestemmelsene fremgår hvilke konsekvenser planen vil ha for Karlsens hytteeiendom på 41/55. Rundkjøringen i forbindelse med tunnelinnslaget på Lanes medfører at bebyggelsen må fjernes og tomten i sin helhet innløses. Dette er ikke fremkommet under behandlingen i kommunestyret, noe som må utgjøre en saksbehandlingsfeil, idet kommunestyret ved vedtakelsen av reguleringsplanen ikke har vært klar over alle konsekvensene planen medfører.

Videre er det vist til at Karlsen for å få byggetillatelse til hytta, må tinglyse en erklæring om at hun i tilfelle utbygging av tunnelforbindelse til Reinøya selv må bære risikoen for å flytte hytta eller på annen måte innrette seg i forbindelse med utbyggingen, og selv bære utgiftene i forbindelse med dette. Det fremgår ikke noe sted i planprosessen at det er gjort forsøk på å tilpasse rundkjøringen og tunnelinnslaget slik at en kan unngå det verdispillet det vil være får klager å måtte rive hytta, samt å skaffe seg ny tomt for gjenoppbygging. Dette lar seg vanskelig gjøre fordi hele tomten går tapt som følge av utbyggingen, og fordi ingen annen tomt av tilsvarende kvalitet er tilgjengelig. Det er dessuten et åpent spørsmål om det vil bli gitt dispensasjon fra kommuneplanen til oppføring av ny hytte. Det mest nærliggende er derfor å regne med at hele hytta vil gå tapt for alltid, uten at hun vil ha krav på ytterligere erstatning enn det som kan kreves for selve tomten. En avveining av de involverte interessene må derfor tilsi at lokaliseringen av rundkjøringen bør justeres slik at tomt og hyttebygning kan bli stående.

I innstillingen til kommunestyrets behandling av klagesaken fremholdes at da arbeidet med kommunedelplanen for Langsundforbindelsen ble startet opp i 2003, ble det nedlagt bygge- og deleforbud for alle de åtte områdene som var foreslått som mulige tunnelinnslag og brufester. I mai 2004 kom byggesøknaden fra Irene og Arild Karlsen for oppføring av fritidsbolig på 41/55. Søknaden ble behandlet som en dispensasjonssøknad, og ble behandlet i tre møter i driftsutvalget før dispensasjon ble gitt. Kommunen gikk med på å gi dispensasjon på bakgrunn av at klager samtykket i å tinglyse erklæring om at de skulle ta alle kostnader selv dersom det alternativet som nå er vedtatt ble aktuelt. Rådmannen fremholder i innstillingen at kommunestyret var tilstrekkelig informert om saken da reguleringsplanen ble vedtatt, selv om konsekvensene for denne konkrete hytta ikke var eksplisitt nevnt i planbeskrivelsen eller reguleringsbestemmelsene.

Videre bemerkes det i innstillingen at det ikke er rundkjøringen, men forskjæringen for tunnelen som kommer i konflikt med hytteeiendommen. Forskjæringen er ikke endret i forhold til gjeldende kommunedelplan, som forelå da ovennevnte erklæring ble tinglyst.

Det er gjort vurderinger av om tunnelinnslaget kan flyttes for å spare den angjeldende hytta, jf. møte med grunneierne 20.04.2010, der klagers ektefelle deltok. Vurderingene viser at justeringer av slikt omfang som er nødvendig for å bevare hytta medfører enten at en annen hytte i nærheten må rives, eller at det må gjøres endringer i tunnelen og tiltak under byggeperioden som overskrider verdien av klagers hytte et titalls ganger. Endelig bemerkes at det etter etablering av tunnelen vil gjenstå ca 1,5 da av klagers tomt. Kommunen vil se positivt på søknad om annen plassering av hytta på resterende tomteareal.

Fylkesmannen kan ikke se at det er sannsynliggjort at det er gjort saksbehandlingsfeil i relasjon til Karlsens hytte i forbindelse med vedtakelsen av reguleringsplanen. Fylkesmannen viser til at selv om konsekvensene for denne konkrete hytta ikke er eksplisitt nevnt i planforslaget, fremgår det klart av tegningsheftet som fulgte planforslaget i kommunestyret at den angjeldende eiendom vil bli berørt på en slik måte at bebyggelsen må fjernes på grunn av forskjæringen til tunnelen. Dette medfører at kommunestyret, slik Fylkesmannen ser det, var tilstrekkelig orientert om konsekvensene for bygningen. Det kan ikke kreves at det eksplisitt nevnes hvilke konsekvenser reguleringsplanen vil få for samtlige eksisterende bygninger innenfor planområdet.

Heller ikke kan klager etter Fylkesmannens mening høres med at planen bør justeres slik at hytta kan bli stående. Fylkesmannen viser for det første til at klager, da hun fikk dispensasjon til oppføring av fritidsboligen og bygget denne, var klar over muligheten for at området ville kunne bli brukt til innslag av tunnel for Langsundforbindelsen. Det vises til den ovennevnte erklæring om dette, som er tinglyst på eiendommens grunnboksblad. Fylkesmannen viser også til at en omlegging vil medføre ulemper og kostnader som ikke kan forsvares for å bevare bygningen, og at klager har en reell mulighet til å flytte hytta til annen del av tomta.

Klagen tas etter dette ikke til følge.

Klage fra Bjørn Rafter, grunneier av gnr/bnr 38/125

Bjørn Rafter klaget på kommunens vedtak ved brev 12.01.2011. Klagen gjelder planens konsekvenser for eiendommen gnr/bnr 38/125. I klagen gjøres det gjeldende at det er foretatt en endring i traseen for FV 863 i perioden mellom påsken 2010 og våren/sommeren, ved at veien, og brua over Reinskardelva kommer nærmere klagers eiendom enn det som tidligere var forutsatt, og blant annet markert ved oppstikking i mars 2010. Denne oppstukkede traseen, som passerte bebyggelsen med minste avstand ca 75 meter, kan klager akseptere. Etter endingen kommer veien imidlertid så nært som 50 meter fra hytta. Denne endringen ble klager ikke informert om, og heller ikke gitt anledning til å kommentere, før planforslaget ble fremlagt for og vedtatt av kommunestyret.

Klager anfører at dersom brua over Reinskardelva blir bygget slik den nå fremgår av reguleringsplanen, vil avstanden fra klagers hus på 38/125 være under 50 meter fra midten av veibanen. Videre vil bruas høyde på midten være på samme nivå eller over hovedetasjen i fritidsboligen, noe som sammen med stigningen på brua vil medføre at all støyen fra vegen vil bli kastet rett inn i hytta. Verken innsiktsskjerming eller støydemping er ivaretatt. Også 38/128, som eies av klagers sønn, og som er godkjent som hyttetomt, vil bli påvirket av vegen. For klageren fremstår det ikke som om det er noe i veien for å legge veitraseen der den opprinnelig ble foreslått.

Rådmannen fremholder i sin innstilling til kommunestyret i saken at reguleringsplanen som ble sendt ut på høring ikke er endret i det aktuelle området. Utstikkingen som klager viser til, ble foretatt i forbindelse med arbeidet med grunnundersøkelser i området, og var ikke ment å markere veglinjen. Disse utstikkingene var sideforskjøvet med forskjellig avstand til reguleringslinja. Utstikkingen var altså ikke foretatt for å illustrere plassering av veien. Dette kunne nok virke forvirrende for utenforstående, særlig siden det også eksisterer en delvis utstikking av kommuneplanlinja i området.

Trasévalget i reguleringsplanen er lagt slik den er av flere årsaker, i hovedsak på grunn av registrerte fornminner i området, jordbruksinteresser og landskapsmessig tilpassning.

Klagen tas ikke til følge, men rådmannen uttaler i saksfremlegget at det vil bli foretatt en del avbøtende tiltak i forbindelse med byggeplanarbeidet. Selve brua og tilhørende fylling vil bli utført noe lavere enn det fremgår av reguleringsplanen, slik at dette blir mindre skjemmende for utsikten fra hytta.

Fylkesmannen legger som kommunen til grunn at det ikke er foretatt endringer i reguleringsplanen i perioden mellom høring og vedtakelse for dette området. Den vedtatte

plan er således i samsvar med den plan som ble sendt ut på høring. Basert på dette kan Fylkesmannen ikke se at det foreligger noen saksbehandlingsfeil ved vedtakelsen av reguleringsplanen. Det må være klager som har risikoen for at han gikk ut fra at oppmerksomheten i marken tilsvarte vegtraséen, uten å forsikre seg om dette. Slik Fylkesmannen ser det, er klagers interesser tilstrekkelig ivaretatt ved at det foretas endringer i brukonstruksjonen slik at denne blir mindre fremtredende sett fra klagers hytte. Store infrastrukturtiltak som Langsundforbindelsen vil i de fleste tilfeller medføre ulemper for private parter med interesser i nærheten av tiltaket. Den konkrete avveiningen av disse ulemper mot de samfunnsmessige fordeler ved tiltaket tilligger det i utgangspunktet kommunestyret å foreta, jf. over.

Klagen tas etter dette ikke til følge.

Klage fra Reindriftsforvaltningen Troms

Områdestyret for Reindriftsforvaltningen Troms har i brev av 17.01.2011 påklaget avgjørelsen om å avvise områdestyrets innsigelse til reguleringsplanen for Langsundforbindelsen. Gjennom innsigelsen fastholdes kravet om konsekvensutredning (KU) for reguleringsplanen.

Områdestyret framsatte innsigelse med krav om konsekvensutredning da reguleringsplanen for Langsundforbindelsen var på høring, jf. Områdestyrets vedtak i sak ST 21/10. I dette vedtaket vises det til at det gjentatte ganger har vært fremsatt krav om konsekvensutredning i forhold til reindriften, uten at dette er tatt til følge tidligere. De analysene Statens vegvesen selv har foretatt vedrørende dette er ikke tilfredsstillende, og er også gjort på sviktende grunnlag. Selv om utbyggingsplanene blir gjennomført, er det nødvendig å foreta en faglig forsvarlig og helhetlig utredning av konsekvensene for reindriften, blant annet for å ha grunnlag for å vurdere tilpasninger i planene og avbøtende tiltak.

Statens vegvesen merknadsbehandlet reguleringsplanen i forkant av kommunestyrets behandling av plansaken. Vegvesenet har i merknaden til Områdestyret innsigelse uttalt at reguleringsplanen er utarbeidet med grunnlag i godkjent kommunedelplan for rv 863 Langsundforbindelsen. Denne kommunedelplanen ble vedtatt av Karlsøy kommunestyre 12.12.2007. Forut for kommunestyrets vedtak ble kommunedelplanen utarbeidet etter en meget grundig planprosess, som Reindriftsforvaltningen Troms var tungt involvert i, herunder som høringsinstans. I høringsuttalelsen sluttet Reindriftsforvaltningen seg til uttalelsen fra reinbeitedistriktet, som gikk inn for alternativ for undersjøisk tunnel. Man ønsket heller ikke vegomlegging forbi Stakkvik (B-alternativene). Det ble ikke varslet innsigelse mot de andre alternativene fra Reindriftsforvaltningen.

Videre ble spørsmålet om konsekvensutredning avklart før kommunedelplanen ble utarbeidet. Fire regionale myndigheter hadde krevd at det skulle utarbeides konsekvensutredning for Langsundforbindelsen. Dette skjedde i 2004, og etter dagjeldende plan- og bygningslov av 1985 var Vegdirektoratet ansvarlig myndighet for denne type tiltak, og skulle derfor avgjøre spørsmålet om KU- plikt. Vegdirektoratets konklusjon var at det ikke var grunnlag for å kreve konsekvensutredning for tiltaket. Etter dette ble kommunedelplanen utarbeidet, og herunder ble det foretatt konsekvensanalyser for alle vegalternativene planen inneholdt.

Etter ikrafttreddelsen av plandelen i ny plan- og bygningslov 01.07.2009 tok Statens vegvesen opp spørsmålet om planprogram med Karlsøy kommune. Kommunen ved teknisk utvalg som planmyndighet traff vedtak (sak 128/09) hvoretter det ikke skulle utarbeides planprogram med konsekvensutredning i forbindelse med arbeidet med reguleringsplan for FV 863 Langsundforbindelsen. Plikten til å utarbeide KU har altså vært vurdert av ansvarlig myndighet på ethvert planstadium i prosessen.

Statens vegvesen har videre vist til bestemmelsen i plan- og bygningsloven § 5-5, hvoretter det ikke kan fremmes innsigelse mot forhold i plansak der slik innsigelse kunne vært fremmet i forbindelse med tidligere plan om samme forhold vedtatt i løpet av de ti foregående år.

I innstillingen til kommunestyret i klagesaken har Rådmannen i hovedsak sluttet seg til vegvesenets merknader. Det påpekes videre at både Statens vegvesen og Karlsøy kommune har igangsatt reguleringsarbeidet i tillit til at forholdet til reindriftsinteressene var endelig avklart ved behandlingen av kommunedelplanen i 2007. Rådmannen har også vist til at formålet med bestemmelsen i pbl. § 5-5 er økt effektivitet og forutsigbarhet i forvaltningen, og at det ville være i strid med dette formålet å tillate fremming av innsigelser også i forbindelse med reguleringsplanarbeidet.

Plan- og bygningsloven § 5-5 første ledd lyder:

Det kan ikke fremmes ny innsigelse mot forhold fastsatt i formål og bestemmelser som det tidligere har vært fremmet innsigelse mot, og som har blitt avgjort i løpet av de ti foregående år. Det kan heller ikke fremmes innsigelse mot forhold i plansak som det kunne ha vært fremmet innsigelse mot i forbindelse med en tidligere plan om samme forhold vedtatt i løpet av de ti foregående år. Dersom kommunen og innsigelsesorganet er uenig om adgangen til å fremme innsigelse etter denne bestemmelsen er avskåret, avgjør departementet spørsmålet.

På bakgrunn av saksfremstillingen slik den er gjengitt over, legger Fylkesmannen til grunn at spørsmålet om det skal kreves konsekvensutredning tidligere er avgjort av kompetent myndighet, Vegdirektoratet i 2007 for kommunedelplanen og for reguleringsplanen av Karlsøy kommune i 2009. Reindriftsforvaltningen har ikke fremmet innsigelse før denne ble fremsatt i forbindelse med reguleringsplanen. Innsigelsen/kravet om konsekvensutredning er etter dette avskåret.

Fylkesmannen finner grunn til å påpeke at planarbeidet med etablering av Langsundforbindelsen fremstår som grundig utført. Det ble nedlagt et betydelig arbeid i forbindelse med vedtakelsen av kommunedelplanen i 2007, der også reindriftsinteresser ble hørt. Fylkesmannen har ikke merknader til det arbeidet som her er utført.

Etter dette tas klagen ikke til følge.

Klage fra Reinøy reinbeitedistrikt

Reinøy reinbeitedistrikt påklaget kommunens planvedtak i brev 15.01.2011. Klagen gjelder de samme forhold som klagen fra Reindriftsforvaltningen, og det vises til drøftelsen over. Klagen tas ikke til følge.

Klage fra Isak Isaksen Turi

Isak Isaksen Turi har påklaget kommunens vedtak i brev 17.01.2011. I klagen fremholder Turi at en så stor bilveg som det er snakk om å etablere 10 meter unna eiendommen, vil medføre store trafikksikkerhetsproblemer. Fartsgrensen på veien vil være 80 kilometer i timen. Det vil da ikke vært et tilstrekkelig sikkerhetstiltak å etablere planfri kryssing av veien, særlig med tanke på sikkerhet for barn.

Turi fremholder at det ikke er kommet uttalelser fra andre interesser om veien på øversiden av Stakkvik. Dette må medføre at veien flyttes slik Turi tidligere har krevd.

Rådmannen har i sin innstilling til kommunestyret i Karlsøy i klagesaken uttalt om dette at det i merknadsbehandlingen er tatt hensyn til, og truffet enkelte tiltak for å utbedre de påpekte forhold. Ytterligere tiltak vil få uakseptable negative konsekvenser for samfunnshuser og idrettsplassen med tilhørende aktiviteter.

Slik Fylkesmannen ser det, har kommunen ved behandlingen av reguleringsplanen foretatt en tilstrekkelig grundig avveining av de motstridende hensyn etableringen av Langsundforbindelsen vil medføre. Det vil alltid være slik at enkelte private interesser vil bli skadelidende ved større infrastrukturtiltak, som for eksempel etablering av veg. Avveiningen av disse hensynene er det altså først og fremst kommunen som skal foreta, jf. over. Kommunens vurdering her har Fylkesmannen ikke merknader til, og klagen tas ikke til følge.

Klage fra Annhild Hansen

Annhild Hansen tar i henvendelse til prosjektleder for Langsundforbindelsen opp spørsmål om drenering og vanntilførsel til egen eiendom i forbindelse med etableringen av Langsundforbindelsen. Rådmannen har i sin innstilling til kommunestyret i klagesaken uttalt at disse forholdene vil bli ivaretatt ved utarbeidelsen av byggeplanen og under byggingen av Langsundforbindelsen, etter nærmere avtale med grunneieren. Fylkesmannen legger til grunn at kommunen vil påse at dette følges opp, og klagen tas derfor ikke til følge.

På bakgrunn av ovennevnte, og med hjemmel i plan- og bygningsloven § 1-9 og forvaltningsloven § 34, treffer Fylkesmannen i Troms slikt

vedtak:

Klagene tas ikke til følge, Karlsøy kommunestyres vedtak av 15.12.2010 i sak 70/10 stadfestes.

Fylkesmannens vedtak er endelig og kan ikke påklages videre. Partene orienteres ved kopi av dette vedtaket, og gjøres oppmerksom på sin rett til å se sakens dokumenter, jf. forvaltningsloven § 18.

Etter fullmakt

Ole Ramberg
fagansvarlig

Frode Stock
juridisk rådgiver

Kopi:

Advokat Tor Rekve, Advokatfirmaet Rekve, Pleym & Co DA, postboks 520, 9255 Tromsø
Bjørn Rafter, Hansmarkveien 40, 9013 Tromsø
Reindriftsforvaltningen Troms, postboks 1183, 9326 Bardufoss
Reinøy reinbeitedistrikt v/ Johan Daniel Turi, Avzi, 9520 Kautokeino
Isak Isaksen Turi, Avzi, 9520 Kautokeino
Annhild Hansen, Skavstien 10, 9100 Kvaløysletta